

Hồi 26

Lúc này Tiết Cừ đã hiểu ra phần nào, hang động này rõ ràng là chỗ nghỉ chân của bọn lạt ma áo đỏ, họ ban ngày ẩn náu, đến đêm mới đi, vậy là chắc hẳn họ đi không được bao xa.

Thế là, Tiết Cừ lập tức ra khỏi động, nhận định phương hướng chốc lát, rồi thi triển khinh công phóng đi về hướng tây.

Chàng vốn định lớn tiếng gọi, nhưng lại sợ làm cho kẻ địch kinh hãi, nên đành lặng lẽ đuổi theo.

Tiết Cừ toàn lực thi triển Phi Long Đẳng Không, người lướt đi như một làn khói nhẹ, chưa đầy nửa giờ đã vượt qua mấy mươi dặm đường, nhưng chẳng những không thấy bóng người, mà ngay cả tiếng động cũng chẳng có.

Ngay khi Tiết Cừ vô vàn thất vọng, bỗng thấy một bóng người xuất hiện trên đầu núi, song song với hướng đi của chàng. Bóng người ấy dừng lại trên đỉnh núi, nhìn quanh một hồi mới phóng đi xuống núi.

Tiết Cừ cách bóng người ấy tuy xa, song vẫn nhìn thấy rất rõ, người này vóc dáng không cao gầy như người áo xám, cũng không cao to như hai lạt ma áo đỏ, mà giống như một nữ nhân, nhưng lại không phải thiếu phụ áo đỏ Thư Tình.

Tiết Cừ thầm nhủ:

- Mặc kệ y thị là ai, chặn lại rồi hăng tính!

Đã có mục tiêu rồi, đuổi theo cũng không mong manh như vừa qua, lát sau chàng đã trông thấy bóng người ấy phóng đi ở ngoài mấy mươi trượng.

Tiết Cừ lại đuổi theo một hồi, khoảng cách dần rút ngắn.

Dưới ánh trăng mờ, bỗng thấy bóng người ấy nhìn quanh quất, như cũng đang tìm người, khiến Tiết Cừ hết sức kinh ngạc.

Lúc này tuy còn cách xa đến mấy trượng, nhưng Tiết Cừ đã nhìn thấy rõ, thì ra người ấy là Âm Dương Thư Sinh.

Tiết Cừ sửng sốt thầm nhủ:

- Thì ra là lão quái vật này, lão tìm ai thế nhỉ?

Lòng liền bùng lửa căm thù, quát to:

- Âm Dương lão quái, lần này xem lão còn chạy đâu cho thoát? Lão chẳng phải muốn tiêu hồn là gì? Hôm nay Tiết mỗ quyết đưa lão đến thế giới cực lạc!

Rồi liền đề khí, tung mình đuổi theo.

Âm Dương Thờ Sinh vốn đã không phải địch thủ của Tiết Cừu, nếu không nhờ Phi Hồn Kiếm, hai hôm trước lão đã chết dưới tay Tiết Cừu rồi.

Nay lão còn bị cụt một bàn tay, kỳ công đã tiêu tan, lại càng không phải địch thủ của Tiết Cừu. Vừa nghe tiếng chàng, lão đã hồn phi phách tán, vội cố hết sức bỏ chạy.

Âm Dương Thờ Sinh tuy kỳ công bị phá, nhưng kinh công không hề suy giảm, toàn lực thi triển, tốc độ cũng chẳng kém, kẻ chạy người đuổi một hồi, khoảng cách rút ngắn được hơn trượng mà thôi.

Tuy nhiên, Tiết Cừu tự tin có thể đuổi kịp đối phương, bởi tuyệt kỹ kinh công Phi Long Đẳng Không của chàng, Âm Dương Thờ Sinh tuyệt đối không sao sánh kịp.

Nào ngờ, khi khoảng cách rút ngắn chỉ còn hơn trượng, bỗng thấy nơi lưng núi phía trái xuất hiện hai bóng đỏ, và trên lưng một bóng đỏ có cõng một người, hiển nhiên đó là Thường Tiểu Vân, và hai bóng đỏ chính là hai lạt ma Tây Tạng.

Thế là, Tiết Cừu đành bỏ qua Âm Dương Thờ Sinh lần nữa, nhưng đồng thời chàng cũng hiểu ra, mục tiêu của Âm Dương Thờ Sinh cũng chính là mục tiêu của chàng.

Tiết Cừu vì cứu người và báo thù, Âm Dương Thờ Sinh cũng vì báo thù, thứ đến là đoạt lại Phi Hồn Kiếm.

Tiết Cừu đã phát hiện ra, đương nhiên đâu thể để cho họ đào thoát nữa, mắt thấy quái điểu đuổi theo trên không, nhưng chàng không dám gọi, sợ làm kinh động, họ mà ẩn nấp thì khó thể tìm được.

Thế là chàng đành âm thầm đuổi theo, định xuất kỳ bất ý giải cứu Thường Tiểu Vân, nếu không, đối phương khống chế Thường Tiểu Vân cũng có thể uy hiếp khiến chàng không sao ra tay được.

Đôi bên cách nhau chỉ nửa dặm đường, Tiết Cừu khom mình phóng đi, lát sau đã đến lưng núi, hai lạt ma áo đỏ không ở đó chờ chàng, nhưng Tiết Cừu nhìn thấy rất rõ, họ đã vượt qua núi, chàng lập tức đuổi theo.

Tiết Cừ chưa lên đến đỉnh núi, bỗng nghe hai tiếng chim kêu, chàng ngỡ là quái điểu, bèn ngược lên nhìn, chưa phát hiện quái điểu đã nhận thấy không ổn, bởi tiếng kêu không giống và chẳng phải vang lên trên không mà là từ phía phải vọng đến, biết hành tung đã bại lộ, liền đưa mắt nhìn về phía ấy.

Quả thấy một bóng người áo xám từ sau một tảng đá to cách mười mấy trượng phóng ra, lao nhanh xuống núi.

Vừa thấy bóng người áo xám, Tiết Cừ liền biết là mình đã đuổi đúng hướng, nhưng chàng không đuổi theo người áo xám, vẫn tiếp tục phóng đi lên núi.

Lên đến đỉnh núi, Tiết Cừ đưa mắt nhìn, phía trước núi non chập chùng và ngọn sau cao hơn ngọn trước, nhưng trên núi cây cối um tùm, chẳng dễ gì nhìn thấy bóng dáng của hai lạt ma áo đỏ.

Tuy nhiên, Tiết Cừ biết chắc họ ngoại trừ chạy trốn lên núi, không còn con đường nào khác, nên chẳng chút do dự đuổi theo lên núi.

Quả nhiên không sai, hai lạt ma áo đỏ lại xuất hiện, lần này khoảng cách đã gần, Tiết Cừ không còn sợ họ ẩn nấp trốn thoát nữa, bèn vận khí cất tiếng hú dài, lớn tiếng nói:

- Đại yêu ma A Ba Khắc, ngươi mà chịu bỏ thiểu nữ đó xuống, Tiết mỗ tha mạng cho hai ngươi phen này!

Hai lạt ma áo đỏ quả nhiên đứng lại, như có ý thả Thường Tiểu Vân, Tiết Cừ thấy vậy mừng khôn xiết, vội tung mình đến gần.

Nhưng Tiết Cừ vừa đến gần xem, bất giác sững sờ, đứng ngậy ra tại chỗ, nhất thời chẳng thốt nên lời.

Thì ra một trong hai lạt ma áo đỏ lại là Cái bang bang chủ Khất Thực Càn Khôn Long Bần, và đương nhiên người kia cũng là giả mạo, còn Thường Tiểu Vân dưới đất là một người rơm.

Chỉ thấy Long Bần ngưng ngưng nói:

- Tiết thiếu hiệp, xin lượng thứ cho Long mỗ thân bất do kỷ!

Tiết Cừ đứng thừ ra hồi lâu mới nói:

- Long bang chủ, còn vị này là...

- Y là một tên ngốc vừa câm vừa điếc, nhưng trời sinh có đôi chân chạy rất nhanh! Xin thiếu hiệp đừng hỏi gì cả, vì có hỏi Long mỗ cũng không nói, mặc dù lương tâm hổ thẹn với

thiếu hiệp, mai kia Long mỗ sẽ báo đáp, Liễu Hồng Ba sư muội chết oan ức, Long mỗ đã hết lời khuyên muội ấy hãy nhẫn nại...

Vừa đề cập đến Liễu Hồng Ba, Tiết Cừ liền nghe lòng đau như cắt, lúc này chàng thật bối rối, vất vả đuổi theo một ngày một đêm, rốt cuộc vẫn trúng kế người ta, bây giờ biết tính sao đây?

Hồi lâu, Tiết Cừ bỗng hỏi:

- Long bang chủ, người áo xám khi nãy là ai?

Long Bần cười gượng:

- Đó thì Long mỗ có thể cho thiếu hiệp biết, người ấy là Ngọc Tử Gia của bốn bang, mọi quỷ kế đều do...

- Đều do Ngọc Tử Gia bày ra phải không?

Long Bần không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Tiết Cừ quát to:

- Lão khiêu hóa Độc Cước chưa chết phải không? Người áo xám chính là lão ta phải không?

Tiết Cừ hỏi thật quá thừa thãi, nếu không phải Độc Cước Thần Khất, ai có thể sai bảo bang chủ Cái bang giả dạng lạt ma áo đỏ đánh lừa người đuổi theo?

Tiết Cừ cũng hiểu vậy, nhưng chàng mong là có được một câu trả lời chắc chắn, chứng thực người áo xám chính là Truy Phong Vô Ảnh Độc Cước Thần Khất.

Long Bần hai mắt ngập lệ, mím môi cúi đầu lặng thinh, nhưng nỗi đau khổ trong lòng nào ai thấu hiểu?

Tiết Cừ thấy ông như vậy, sao thể bức bách? Người ta đã từng cứu mạng mình, bấy nhiêu cũng đủ cho chàng suốt đời ghi ơn rồi!

Ngoại trừ tiếng gió hú, bầu không khí hết sức tĩnh lặng.

Hồi lâu, Tiết Cừ mới hòa hoãn nói:

- Chẳng lẽ Long bang chủ không thể cho Tiết mỗ biết chút ít manh mối về hướng đi của họ hay sao?

Bỗng, Long Bần ngẩng lên nói:

- Có một người có thể cho thiếu hiệp biết, người ấy đã ẩn nấp gần đó, chính mắt trông thấy tất cả!

Tiết Cừ nghe vậy, lòng lại bùng lên một tia hy vọng, vội hỏi:

- Người đó là ai vậy?
- Thư Tình cô nương phái Vô Cực!
- Ô!

Tiết Cừ thở dài thậm thượt, thâm nhủ:

- Thư Tình đã từng nói là ngoài y thị ra, chắc chắn không người nào biết, vậy xem ra y thị nói không ngoa rồi!

Nhưng Tiết Cừ làm sao có thể ở bên y thị ba ngày, chịu đựng sự hành hạ của tinh thần, sự giày vò của lương tâm thế kia?

Nhưng sau cùng, chàng cắn răng thâm nhủ:

- Lòng quân tử có thể to cũng có thể nhỏ, có gì mà không chịu đựng được? Vì Vân muội, cho dù tan xương nát thịt cũng chẳng quản ngại, huống hồ còn chưa đến mức nghiêm trọng như vậy, chỉ cần mình kiên nghị vững vàng, mỹ sắc trước mặt mà không động tâm, vậy thì có gì là khổ? Trái lại, đó còn là một sự thử thách lớn đối với bản thân mình.

Đêm hôm ấy, Tiết Cừ cười chim trở về Hàng Châu, chàng định ở bên Thư Tình ba ngày nên báo cho Hạnh Khắc Thăng biết trước, khuyên y kiên nhẫn chờ đợi.

Nào ngờ chàng về đến, Hạnh Khắc Thăng đã âm thầm viết thư để lại bỏ đi.

Thế là, Tiết Cừ đành lại lên đường.

Bỗng nghe Bạch Châu nói:

- Tiết thúc thúc, hãy dẫn Châu nhi đi với!

Tiết Cừ ngăn người, dẫn theo một cậu bé thật hết sức bất tiện, vừa định từ chối, sự nhớ đến chuyện ở bên Thư Tình ba ngày, có Bạch Châu hẳn có thể giảm bớt nhiều phiền phức, dẫu sao Thư Tình cũng không dám có hành vi xấu xa ở trước mặt một đứa bé.

Nghĩ vậy, liền gật đầu nói:

- Người đi cũng được, nhưng phải có sự đồng ý của mẫu thân và gia gia, nếu không, thúc thúc không dám dẫn người đi đâu!

Bạch Châu mừng rỡ, lập tức chạy đi xin gia gia và mẫu thân.

Thương Hải Thất Hữu vốn ngỡ Tiết Cừ hẳn từ chối, nên không ai lên tiếng ngăn cản, chẳng ngờ Tiết Cừ có chuyện cần đến cậu bé, lại bằng lòng cho cậu bé đi theo.

Bạch Huyền Linh hết sức thương yêu Bạch Châu, một ngày cũng chẳng thể rời xa, nhưng lần này lại đồng ý cho Bạch Châu đi với Tiết Cừ, chỉ dặn cậu bé phải luôn vâng lời Tiết Cừ, không được tinh nghịch.

Vì sao Bạch Huyền Linh lại đổi ý như vậy? Bởi một là trong những ngày qua Bạch Châu đã biểu hiện rất già dặn, bằng vào tình cảm của ông với Bạch tẩu không thể nào ràng buộc cậu bé được nữa; hai là Tiết Cừ võ công trác tuyệt, chàng đã thích mến Bạch Châu, vậy thì Bạch Châu đi theo chàng cũng sẽ có nhiều lợi ích; ba là sau khi Tiết Cừ ra đi, Thương Hải Thất Hữu cũng sẽ theo sau giúp chàng, vậy thì cho Bạch Châu đi trước cũng tốt thôi.

Bạch Châu nghe lời dặn bảo của gia gia và mẫu thân xong, liền cùng với Tiết Cừ trèo lên lưng chim, bay về phía Thiên Mục Sơn.

Chiều hôm sau, hai người đã tìm gặp Thư Tinh ở sau Thiên Mục Sơn.

Thư Tinh vừa nghe tiếng chim kêu, liền biết Tiết Cừ đã đến, nhưng y thị giả vờ không hay biết, vẫn tiếp tục phóng đi, vì lúc này đã đến gần cửa núi, chỉ lát sau là đến bình nguyên.

Thư Tinh phóng đi một hồi, vẫn không thấy Tiết Cừ cất tiếng gọi, lòng rất lấy làm lạ, ngưng thần lắng nghe, tiếng bước chân dường như có đến hai người.

Thư Tinh vụt quay lại, quả nhiên bên cạnh Tiết Cừ còn có một cậu bé tuổi chừng mười hai mươi ba, lứa tuổi này rất liến thoắng và tò mò, khiến người đầu đầu hơn hết.

Thư Tinh rất ngán sợ và căm ghét trẻ con lứa tuổi này, nhưng y thị nghĩ thật nhanh, ngay lập tức có sự toan tính.

Chỉ thấy y thị sau một thoáng chau mày, lập tức nở nụ cười thật quyến rũ.

Tiết Cừ ngưng ngưng nói:

- Thư cô nương, Tiết mỗ đã đến rồi đây! Nhưng mong là cô nương giữ đúng lời hứa, ba ngày sau sẽ giao người áo xám với hai lạt ma áo đỏ cho Tiết mỗ.

Thư Tinh cười nũng nịu:

- Ôi chà! Đừng làm tú tú kinh khiếp, tú tú đầu giới đến mức có thể giao họ cho tiểu đệ đệ chứ?

Tiết Cừ đỏ mặt:

- Không, chỉ xin cô nương chỉ điểm thôi!

Thư Tinh cười khúc khích:

- Vậy còn tạm được! Nhưng tiểu đệ đệ cũng phải giữ lời, trong ba ngày không được rời xa tú tú đấy!

Tiết Cừ gật đầu, Thư Tinh lại cười nói:

- Thật dẫu sao cũng còn non nớt, nói động đến là đỏ mặt!

Tiết Cừ nghe vậy, mặt càng đỏ hơn khiến Thư Tinh cười ngặt nghẽo.

Bống nghe Bạch Châu nói:

- Bà thử nói đi, để xem Bạch Châu có đỏ mặt hay không?

Thư Tinh ngẩn người, tức giận thầm nhủ:

- Hay cho tiểu tử, người dám bắt bẻ ta, rồi đây phải cho người nếm mùi lợi hại mới được!

Lúc giờ Thân, ba người đã ra khỏi vùng núi Thiên Mục, tiến vào địa phận tỉnh An Huy, cách núi không xa, tuy không có thị trấn lớn, nhưng cũng có thôn trang nhỏ.

Vì nơi đây gần cửa núi, người đi đường đa số dừng lại nghỉ chân hoặc chuẩn bị lương khô, nên cũng có quán ăn và khách điếm, nhưng rất đơn sơ.

Tiết Cừ những ngỡ Thư Tinh hẳn không chịu trọ, nào ngờ Thư Tinh lại đòi dừng chân tạm nghỉ. Hơn nữa, y thì còn bảo giết gà làm vịt uống rượu, Tiết Cừ sợ rượu làm loạn lý trí, nên chàng chẳng dám uống giọt nào.

Thư Tinh thấy vậy không vui nói:

- Tiểu đệ đệ như thế này thật là mất vui!

Tiết Cừ chưa kịp đáp, Bạch Châu bống xen lời:

- Mất vui ư? Được, Bạch Châu uống với bà!

Thư Tinh chẳng ngờ Bạch Châu tinh ranh như vậy, lòng hết sức căm tức, nhưng thấy y còn nhỏ tuổi mà lại đòi uống rượu với mình, bèn thầm nhủ:

- Cũng được, để chuốc cho người say trước rồi hẵng tính!

Miền núi thôn quê đâu có rượu gì ngon, dân địa phương chỉ nấu rượu gạo rất mạnh, nhằm giúp cho người đi đường chống lạnh khi lên núi mà thôi.

Thư Tinh hầu hạ Âm Dương Thờ Sinh luôn dùng rượu để tạo hứng thú, đương nhiên tửu lượng rất cao, nào ngờ cậu bé Bạch Châu có bí quyết riêng, hai người uống hết chung này đến chung khác, năm cân rượu mạnh đã sắp hết mà Bạch Châu vẫn chưa say, nhưng rượu vào lời ra, cậu bé trở nên nói nhiều, không chể nhạo thì mai mỉa, khiến Thư Tinh tức muốn lộn gan, nhưng lại chẳng làm gì được cậu bé.

Tiết Cừ cũng thử uống chút ít, chỉ cảm thấy nóng rát cổ họng, nhưng không can thiệp Bạch Châu uống, chàng trầm nhủ:

- Có Bạch Châu uống với y thị, giúp y thị giải khuây cũng tốt, dù say cũng chẳng hề gì, mình chỉ cần điều tức chốc lát, một đêm không ngủ cũng chẳng sao!

Nhưng thấy hai người uống quá nhiều, chàng cũng không khỏi lo sợ, rượu làm hại sức khỏe, uống nhiều vô ích, bèn ngấm ngấm đá Bạch Châu một cái.

Cái đá ấy thật tai hại, chỉ thấy Bạch Châu bỗng trợn mắt, ngã ngửa ra sau.

Cũng may Tiết Cừ nhanh tay đỡ lại, xin lỗi Thư Tinh rồi liền bồng Bạch Châu vào trong phòng.

Bạch Châu say như chết, sắc mặt trắng bệch, toàn thân mềm nhũn, nhưng khi Tiết Cừ đặt cậu bé lên giường, cậu bé đột nhiên hai tay ôm chặt lấy đầu Tiết Cừ, khiến Tiết Cừ giật nảy mình.

Chỉ nghe Bạch Châu kể tai khẽ nói:

- Tiết thúc thúc tưởng là Châu nhi say thật ư?

Tiết Cừ tốt cùng sừng sốt hỏi:

- Thì ra người chưa say ư?

Bạch Châu làm mặt xấu:

- Uống thêm mười cân rượu nữa Châu nhi cũng chưa say! Tiết thúc thúc sao đá Châu nhi vậy?

- Ta sợ người uống quá nhiều, hại đến sức khỏe!

Bạch Châu cười:

- Không bao giờ, lúc sơ sinh gia gia đã huấn luyện Châu nhi uống rượu rồi, lúc ba tuổi đã uống được cả cân rượu mạnh, chín tuổi đã có thể đối ẩm với gia gia, ngàn chung cũng không say!

Lời nói của Bạch Châu thật quá hoang đường, Tiết Cừ sao thể tin được?

Bạch Châu cười bí ẩn nói:

- Thật ra đó chỉ là biết bí quyết thôi! Tiết thúc thúc hãy ra xem thử, chắc chắn y thị đã say khướt rồi!

Tiết Cừ không tin đi ra ngoài sảnh, quả thấy Thư Tình đã nằm mọp trên bàn, thì ra y thị đã say vì tức Bạch Châu, sau khi Tiết Cừ bồng Bạch Châu vào phòng, y thị đã uống hết phần rượu còn lại, không say sao được?

Tiết Cừ đã có kinh nghiệm về Bạch Châu vừa rồi, đâu dám bồng Thư Tình, sợ y thị giống như Bạch Châu ôm chặt lấy mình thì khốn.

Thế nên, chàng chỉ một tay xách Thư Tình lên, mang y thị vào phòng.

Khi về đến phòng bên này, Bạch Châu vẫn hết sức tỉnh táo, hai mắt sáng ngời nằm trên giường.

Tiết Cừ thấy vậy, chẳng thể không tin lời cậu bé, bèn hỏi:

- Bạch Châu, ngươi có thể cho biết bí quyết ấy không?

Bạch Châu ngồi dậy, ra chiều đắc ý nói cho Tiết Cừ biết, thì ra đó hoàn toàn là nhờ vào nội công, trong khi Tiết Cừ nội công thâm hậu, nghe là hiểu ngay.

Lại nghe Bạch Châu nói:

- Cho dù thuốc độc hay rượu mê Châu nhi cũng uống được, chỉ cần vận công dồn vào một góc, sau đó đẩy hết ra ngoài, chỉ cần không phải là kịch độc chạm môi chết ngay.

Tiết Cừ nghe xong lòng hết sức phấn khởi, đó quả là một bí quyết mà chàng chưa biết.

Hai người tĩnh tọa điều tức một hồi, Tiết Cừ bỗng nghĩ đến chuyện Bạch Châu luôn bốn cột Thư Tình, nếu y thị căm hận báo thù, ngâm hạ độc thủ, Bạch Châu dù thông minh linh lợi, nhưng công lực non kém, khó thể phòng chống, nếu mình sơ suất rất có thể cậu bé sẽ bị hại, mình biết ăn nói thế nào với gia đình họ Bạch đây?

Thế là, chàng bèn quay sang Bạch Châu cười nói:

- Bạch Châu, hãy đến đây nằm xuống, Tiết thúc thúc đã thông kinh kỳ bát mạch cho ngươi trước!

Khi Tiết Cừ mồ hôi nhễ nhại, Bạch Châu đã ngủ thiếp đi, khi thức giấc, Tiết Cừ cũng vừa điều tức xong mở mắt ra. Bạch Châu cảm thấy toàn thân thư thái, Đan Điền chân khí dồi dào, biết là kinh kỳ bát mạch đã thông, nội lực gia tăng bội phần. Cậu bé thử đề khí, toàn thân nhẹ như vô vật, bèn cảm kích quỳ ngay trên giường nói:

- Tiết thúc thúc có bằng lòng thu nhận Châu nhi làm đồ đệ không?

Tiết Cừ chẳng ngờ có vậy, bất giác ngó người, nhất thời không biết phải làm thế nào.

Bạch Châu tưởng chàng không bằng lòng, hai mắt đỏ hoe nói:

- Châu nhi biết mình kém cỏi, không xứng đáng..

Tiết Cừ thật ra hết sức yêu thích Bạch Châu, nhưng chàng chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, sao thể làm sư phụ người ta?

Thấy Bạch Châu đau buồn, vội ôm cậu bé vào lòng nói:

- Người không nên buồn như vậy, ta chỉ là kẻ bất tài vô đức, đâu xứng đáng làm sư phụ của người. Tuy nhiên, trong thời gian chúng ta gần gũi bên nhau, ta nhất định sẽ truyền dạy hết năm năm sở học trong Thiên Trì của ta, quyết không giấu giếm. Người gọi ta là thúc thúc, ta đã cảm thấy hổ thẹn rồi, nếu còn...

Bạch Châu không chờ Tiết Cừ dứt lời, bỗng vùng khỏi tay chàng, quỳ sụp xuống đất dập đầu lay lia lia và nói:

- Tiết thúc thúc chỉ cần bằng lòng nhận Châu nhi làm đồ đệ, Châu nhi xưng hô là Tiết thúc thúc thì có hề gì, chỉ cần Châu nhi vĩnh viễn kính yêu Tiết thúc thúc như là sư phụ, vật chẳng tốt hơn xưng hô bằng miệng sao?

Tiết Cừ thấy Bạch Châu chân thành như vậy, lòng cũng thật cảm động nói:

- Thôi được, ta cũng đành cố hết sức mình vậy!

Bạch Châu mừng rỡ, lại dập đầu lay tám lay và gọi sư phụ, rồi mới đứng lên.

Tiết Cừ cười cười nói:

- Chúng ta không đối xưng hô, và cũng đừng câu nệ tiểu tiết, nếu không, sẽ trở nên xa cách đấy!

Bạch Châu cười, lại sà vào lòng Tiết Cừ.

Hai người cười nói một hồi, trời đã hửng sáng, Thư Tinh ở phòng bên vẫn chưa thức, Tiết Cừ cũng không sang gọi, chỉ bảo điểm phổ kỹ mang điểm tâm sáng vào phòng cho hai người ăn.

Lúc mặt trời lên đến ba sào, Thư Tinh mới thức giấc, y thị thấy thời gian đã muộn, hoảng kinh nói:

- Hồng bát, hai người không gọi ta dậy, trể nải đừng có trách ta!

Đoạn cũng chẳng chải rửa, tức khắc trả tiền lên đường ngay.

Tiết Cừ nghe vậy cả kinh, nếu trễ nải thì lại mất công nữa, thấy Thư Tinh phóng đi như bay, liền cùng Bạch Châu vội vã đuổi theo sau.

Đến gần giờ Ngọ, ba người đã vượt qua hơn trăm dặm đường, Tiết Cừ công lực thâm hậu, cũng chẳng có gì, nhưng Bạch Châu thì đã không kham nổi, hơi thở hào hển.

Tiết Cừ thấy vậy, nhưng không trợ giúp, vì kỳ kinh bát mạch của Bạch Châu mới được đả thông, càng mệt mỗi thì công lực càng tinh tiến nhanh, đó là điều mà Tiết Cừ mong muốn, lẽ nào chàng lại ra tay trợ giúp?

Thư Tinh tuy công lực cũng rất thâm hậu, nhưng so với Tiết Cừ thì còn kém xa, lúc này y thị cũng đã có phần mệt mỏi, nhưng không chịu nghỉ ngơi, và còn nói:

- Phải gấp rút mới được, nếu trễ nải, ta mặc kệ hai người đấy!

Tiết Cừ thì không hề gì, chỉ Bạch Châu là không chịu nổi, nhưng cậu bé cũng cá tính cao ngạo, vả lại đêm qua mới bái sư phụ mà hôm nay đã vô dụng thế này, thật là xấu hổ, bèn cắn răng cố gắng phóng đi.

Đến cuối giờ Mùi, lại vượt qua gần năm mươi dặm đường nữa, lúc này Thư Tinh không còn chạy nổi nữa, mới chịu dừng lại trong một khe rừng, ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Tội nghiệp cho Bạch Châu, cậu bé chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân như rã rời, đau nhức khôn tả, chưa đầy ba giờ mà đã chạy xa gần hai trăm dặm đường, dù là thiên lý mã cũng chỉ vậy thôi.

Lúc này, cậu bé không phải ngồi, mà là nằm xoải trên đất, thật muốn ngủ một giấc cho thỏa.

Nhưng ngay khi ấy, bỗng nghe tiếng nói rất khẽ vang lên bên tai:

- Sao không ngồi dậy vận hành Huyền Qua thần công một hồi?

Bạch Châu nhận ra đó là tiếng nói của Tiết Cừ, lúc này bảo mình vận công hẳn là có dụng ý, bèn cố nén đau ngồi dậy, đề khí hành công.

Lúc đầu chân khí cũng khó vận đề bởi hơi thở không điều hòa, nhưng sau khi vận đề liền cảm thấy mỗi đốt xương gân mạch đều phát sinh một luồng hơi ấm, mấy trăm luồng hơi ấm chỉ thoáng chốc đã hòa hợp vào nhau, chảy đến đâu thư thái đến đó, đây là cảm giác lần đầu tiên mới có trong đời cậu bé.

Sau khi luồng hơi ấm ấy chảy khắp toàn thân, tụ lại ở Đan Điền, Bạch Châu bất giác vui mừng bật cười, bỗng lại nghe tiếng khế nói:

- Bạch Châu, công lực của ngươi đã ngày một tinh tiến, nhưng hãy nhớ kỹ, trong những ngày sắp tới, tuyệt đối không được chệnh mảng, chỉ cần một ngày chệnh mảng là có thể khiến cho công lực của ngươi ngưng trệ...

Thư Tinh vốn thấy Bạch Châu mồ hôi đầm đìa, mệt lử nằm xuống đất, lòng hết sức khoái trá, bởi y thị đi gặp thế này chẳng phải thật sự chỉ vì truy tìm hai lát ma áo đỏ, mà còn có quý kế khác, giờ thấy Bạch Châu chỉ lát sau bỗng nhiên bật cười, lòng bất giác sững sốt, vội nói:

- Nếu đã điều tức xong, chúng ta hãy đi tiếp!

Bạch Châu thể lực đã hồi phục, song vẫn giả vờ uể oải đứng lên nói:

- Đi thì đi!

Tiết Cừ không cần nhìn cũng biết Bạch Châu đã hồi phục thể lực, đương nhiên không phản đối, trên đường chỉ dừng lại ở một tiểu trấn ăn uống, xong rồi lại đi tiếp ngay.

Thư Tinh thấy Bạch Châu chỉ chốc lát thể lực đã hồi phục, hết sức lấy làm lạ, mắt thấy Tiết Cừ trên đường không hề giúp cậu bé, lúc nghỉ ngơi lại ngồi bên y thị, không hề có hành động gì, sao lại hồi phục nhanh thế nhỉ?

Thế là, nửa ngày sau Thư Tinh phóng đi càng nhanh hơn, cũng may là đường sá không mấy gập ghềnh khó đi, nhưng Thư Tinh thấy thể lực của Bạch Châu hồi phục nhanh thế kia, y thị quyết không chịu dừng chân nghỉ.

Mãi khi trăng lên đến ngọn cây, Thư Tinh mới dừng lại trong một khu rừng, lúc này y thị đã mệt nhoài, không sao đi tiếp được nữa.

Tiết Cừ săn được hai con thỏ rừng, khi làm sạch xong trở về thì Thư Tinh và Bạch Châu đã nằm ngủ say trên đất.

Tiết Cừ cũng không gọi họ dậy, tự đốt lửa nướng ăn, sau đó ngồi giữa hai người vận công điều tức.

Lúc nửa đêm, bỗng nghe tiếng sột soạt, Tiết Cừ ngỡ là rắn, kinh hãi mở mắt nhìn, thì ra là Thư Tinh đã bò vào lòng chàng, hai tay ôm chặt lấy chàng, hương thơm quyến rũ từ người y thị tỏa ra, xộc thẳng vào mũi chàng.

Tiết Cừ giật thót người, định đẩy Thư Tinh ra, nhưng bàn tay vừa chạm vào da thịt mượt mà của y thị, liền có cảm giác như có một luồng điện truyền sang, nhất là hương thơm

từ người y thị tỏa ra, vừa vào mũi đã cảm thấy tâm thần ngây ngất, máu nóng sôi sục, lửa dục bùng dậy trong lòng.

Tiết Cừ vội rút tay về, nhắm mắt ngưng thở, rồi liền vận khí hành công, định dùng thần công vô thượng đè nén lửa dục trong lòng, song vì mũi miệng không thông, không thể điều tức, nên chẳng thể làm theo ý muốn.

Hơn nữa, Tiết Cừ chẳng phải người gỗ, sao chịu nổi những cử chỉ khêu gợi của Thu Tinh, chỉ thấy y thị đối mặt ngồi trong lòng Tiết Cừ, đôi nhũ hoa nhô cao cọ xát và ngực chàng, đôi môi mềm mại không ngừng hôn lên mặt chàng, và đôi tay càng quá quắt hơn, một tay ôm chặt cổ chàng, tay kia như ma chưởng sờ khắp người chàng...

Trong tình huống ấy, Tiết Cừ dù là Liễu Hạ Huệ tái sinh cũng không chịu nổi. Ngay khoảnh khắc nguy cấp ấy, bỗng nghe Bạch Châu hét to, phá tan bầu không khí tĩnh lặng của đêm khuya, hết sức ghê rợn.

Tiếng hét như sấm nổ ngang tai, khiến hai người giật mình sửng sốt, Tiết Cừ sợ Bạch Châu gặp tai nạn, vội nắm hai tay Thu Tinh ném sang bên, đưa mắt nhìn Bạch Châu, chỉ thấy cậu bé hai tay ôm đùi ngồi co ro trên đất, run rẩy liên hồi.

Tiết Cừ phóng đến bồng Bạch Châu lên, quan tâm hỏi:

- Bạch Châu, ngươi sao vậy? Việc gì đã xảy ra vậy?

Bạch Châu trán đầm mồ hôi, đôi môi tái ngắt, hồi lâu mới nói:

- Châu nhi đã gặp ác mộng, thật là khủng khiếp, Châu nhi sợ quá...

Tiết Cừ nghe vậy bất giác sinh nghi, Bạch Châu rất là gan dạ, đâu thể bị ác mộng khiến cho khiếp sợ thế này?

Chỉ nghe Bạch Châu nói tiếp:

- Châu nhi mơ thấy một con rắn độc, đã nuốt mất Tiết thúc thúc!

Tiết Cừ nghĩ quả không sai, cậu bé đúng là cố ý phá bình, lòng hết sức cảm kích, nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, thật là kinh hiểm, nếu không nhờ Bạch Châu kịp thời cứu giúp, e mình đã trở thành kẻ đê hèn vô sỉ, bị giới võ lâm khinh khi, thậm chí trong lúc thần trí mê mẩn còn bị sát hại cũng nên.

Nghĩ vậy, bất giác ôm chặt Bạch Châu vào lòng, hồi lâu cũng chưa buông ra.

Thu Tinh đứng bên tức muốn lộn gan, mắt thấy đã sắp thành công, đột nhiên bị Bạch Châu phá bình, mọi hy vọng tiêu tan, y thị không hận sao được?

Trăng lặn non tây, sao khuya lác đác, mắt thấy lại một ngày mới bắt đầu, nói cách khác lại một ngày nữa qua đi, chỉ còn lại một ngày cuối cùng nữa thôi.

Thư Tình vươn vai, chậm chậm đứng lên, quay nhìn bốn phía, rồi liền phi thân lên lên một ngọn cây cao to, chốc lát sau phóng xuống nói:

- Đây đã tiến vào địa phận Kinh huyện, có lẽ hãy còn kịp, hôm nay không cần đi gấp nữa, dọc đường phong cảnh rất đẹp, chúng ta vừa đi vừa thưởng thức.

Tiết Cừ chẳng màng đến phong cảnh thế nào, đây không phải là lúc du sơn ngoạn thủy, mục đích duy nhất của chàng là cứu người và báo thù, chẳng bận tâm đến chuyện gì khác nữa.

Ba người săn thú rừng nướng ăn xong, lại tiếp tục lên đường, quả nhiên Thư Tình không thi triển khinh công phóng đi nữa, mà như người thường bước đi ra khỏi rừng, từ giờ Mão đến giờ Ngọ chỉ đi được năm sáu mươi dặm đường.

Bỗng phía trước xuất hiện một con sông, mặt sông rộng chỉ hơn mười trượng, nhưng nước chảy rất xiết, thuyền lướt đi trên mặt nước nhanh như bay.

Thư Tình dẫn Tiết Cừ và Bạch Châu đi dọc theo bờ sông, lát sau đã thấy một con thuyền nhỏ chỉ đủ chứa ba bốn người đỗ bên bờ sông.

Thư Tình tươi cười nói:

- Tiểu đệ đệ có biết chèo thuyền không?

Tiết Cừ gật đầu:

- Biết, nhưng không thạo lắm!

Bạch Châu cười xen lời:

- Nói về chuyện chèo thuyền, Bạch Châu này một mình phụ trách cho!

Thư Tình vốn định mượn giòng nước xiết này báo thù Bạch Châu, nghe cậu bé nói vậy, liền từ bỏ ý định ấy, vừa định từ chối, Bạch Châu đã tranh trước phóng xuống thuyền.

Thư Tình nghĩ nhanh, lại thay đổi kế hoạch, vội theo sau Bạch Châu phóng xuống thuyền.

Con thuyền nhỏ bé, Bạch Châu đã chiếm mất phần đuôi, Thư Tình chiếm phần giữa, Tiết Cừ đành đứng ở đầu thuyền, không có chỗ ngồi.

Bạch Châu quả nói không ngoa, cậu bé chèo lái rất vững vàng, thuyền xuôi giòng lướt đi như bay, thoáng chốc đã vượt qua mười mấy trượng.

Tiết Cừ học chèo thuyền từ Liễu Hồng Ba, và cũng là thuyền nhỏ thế này, giờ bất giác nhớ đến Liễu Hồng Ba, chỉ mấy tháng trời đã âm dương cách biệt, Liễu Hồng Ba đã mãi mãi ngủ yên dưới lòng đất, Tiết Cừ bất giác xót xa ngập lòng, vô vàn cảm khái.

Ngay khi ấy, thuyền bỗng chấn động mạnh, nhấp nhô mấy lượt, Tiết Cừ bởi đang nhớ đến Liễu Hồng Ba, cũng không lưu ý, nhưng ngay lập tức thuyền đã quay ngang.

Tiết Cừ sửng sốt, chỉ nghe Thu Tình hét lên:

- Ôi! Nguy tai, tiểu tử tinh ranh kia đâu rồi?

Tiết Cừ ngoảnh lại nhìn, đuôi thuyền không còn bóng dáng của Bạch Châu nữa, Tiết Cừ kinh hoàng, sắc mặt đột biến, biết là do Thu Tình gây ra, nhưng chẳng rõ bằng cách nào.

Nghe tiếng hét của y thị, giả vờ thật giống, bất giác cười khẩy nói:

- Rõ mèo khóc chuột, khéo giả vờ!

Tiết Cừ miệng nói, nhưng hai mắt chăm chăm nhìn ra sau, nước chảy rất xiết, sóng nhấp nhô liên hồi, chẳng nhìn thấy gì cả.

Chỉ nghe Thu Tình tức tối nói:

- Đúng là làm ơn mắc oán, bốn cô nương có lòng tốt báo cho người biết, vậy mà người lại oán trách bốn cô nương!

Tiết Cừ chẳng đếm xỉa đến y thị, sợ thuyền trôi đi xa, càng khó tìm cứu Bạch Châu, vội cầm lấy dây buộc thuyền, tung mình lên bờ.

Mặt sông rộng mười mấy trượng, thuyền đang ở giữa sông, cách bờ chỉ mấy trượng, Tiết Cừ nhẹ tung mình đã đến bờ, vội kéo thuyền vào bờ, rồi liền phóng đi về phía thượng du.

Đọc đường hai mắt không rời khỏi lòng sông, vượt qua mấy dặm đường vẫn chưa thấy trên mặt sông có gì khác lạ, chàng cũng có gặp thuyền là hỏi, nhưng thấy đều lắc đầu trả lời không biết.

Tiết Cừ lòng nóng như thiêu đốt, bèn phóng xuống sông, xuôi giòng bơi xuống hạ du, bản lĩnh trong nước của chàng rất cao, tầm nhìn trong nước của chàng xa đến mấy trượng, chàng chỉ cần lặn đi ở giữa sông, cả con sông thấy đều nằm trong tầm nhìn của chàng, không sót một vật nào.

Hơn nữa, nước chảy xiết không thể nào quá sâu, quá sâu nước không thể nào chảy xiết.

Tiết Cừ xuôi giòng lặn xuống, mắt thấy đã gần đến chỗ thuyền đỗ, vẫn chẳng thấy bóng dáng của Bạch Châu, lòng hết sức lấy làm lạ, thầm nhủ:

- Hay là Bạch Châu không hề rơi xuống sông? Hơn nữa, Bạch Châu đã biết chèo thuyền, bản lĩnh trong nước hẳn cũng không kém, sao có thể lặng lặng mất tích thế này? Nếu bị kẻ địch bắt đi, chẳng lẽ Bạch Châu không biết tri hô sao?

Tiết Cừ ngẫm nghĩ một hồi, nhưng không sao lý giải được.

Đến chỗ thuyền đỗ, Tiết Cừ vịn bất đắc dĩ đi lên bờ, thuyền vẫn còn đó, nhưng chẳng còn thấy Thư Tinh đâu nữa.

Tiết Cừ thầm nhủ:

- Thì ra thị cũng là định tâm đánh lừa ta, lần sau gặp lại, ta sẽ lột da thị cho xem.

Tiết Cừ nóng lòng lo cho Bạch Châu, đầu chịu bỏ đi. Chàng thờ thẩn đứng trên thuyền, mắt luôn nhìn mặt sông thượng và hạ du, sợ trong khoảnh khắc chớp mắt sẽ lỡ qua lúc Bạch Châu nổi lên.

Chẳng rõ bao lâu trôi qua, bỗng nghe tiếng bước chân khẽ vang lên phía sau, quay phắt lại nhìn, phía sau là một bóng người áo đỏ, không phải Thư Tinh thì còn là ai?

Tiết Cừ chẳng ngờ Thư Tinh đi rồi còn trở lại, bất giác ngẩn người, chỉ nghe Thư Tinh quan tâm nói:

- Thôi, hãy nghỉ ngơi và hong khô quần áo, đành rằng không đến đổi cảm lạnh, nhưng mặc trên người cũng rất khó chịu, tủy tủy đã đốt một đống lửa...

Tiết Cừ cười khẩy:

- Cô nương hài lòng rồi chứ?

Thư Tinh thoáng biến sắc mặt, ra chiều khuất tất nói:

- Tiểu đệ đừng nên nghĩ oan cho tủy tủy, hãy còn thời gian nửa ngày, ngày mai trước giờ Ngọ chúng ta sẽ đuổi kịp hai lạt ma áo đỏ rồi!

Tiết Cừ vừa nghe đề cập đến hai lạt ma áo đỏ, lại bất giác nghĩ đến Thường Tiểu Vân, nhưng còn Bạch Châu, mai này biết ăn nói thế nào với Thương Hải Thất Hữu đây?

Tuy nhiên, chàng quyết không tin Bạch Châu đã gặp nạn, trừ phi chàng chính mắt trông thấy thi thể của Bạch Châu, nhưng nếu người không biết bơi lội mà rơi xuống giòng sông chảy xiết thế này, sao thể may mắn thoát chết được.

Tiết Cừ ngược mặt nhìn trời, lúc này đã là giờ Dậu, thì ra chàng đã đứng lâu đến gần ba giờ rồi.

Ngoảnh nhìn ra sau, Thư Tình mặt đầy vẻ buồn khổ, việc này quả không giống y thị đã gây ra.

Tiết Cừ chậm bước đến bên Thư Tình, thắc mắc hỏi:

- Cô nương đã bỏ đi, còn quay lại làm gì?

Thư Tình với thái độ khác thường, chau mày nói:

- Tỷ tỷ đâu có bỏ đi, mà chỉ đi tìm thức ăn, vì biết tiểu đệ đệ chưa hẳn rời khỏi đây ngay, nên mới táo gan bỏ đi một lát!

Đoạn đưa tay chỉ đồng lửa đang rực cháy bên rùng, nói tiếp:

- Hãy xem, kia là gì?

Tiết Cừ nhìn theo hướng tay chỉ, bên cạnh đồng lửa có một chiếc giỏ to, trong có một con gà và một con vịt đã nấu chín, ngoài ra còn có một ấm rượu và mấy chiếc bánh bao.

Số thức ăn ấy chẳng rõ y thị đã tìm đâu ra, nhưng Tiết Cừ lúc này lòng đang có quá nhiều chuyện buồn bực, đâu còn tâm trí mà suy nghĩ đến vấn đề ấy nữa.

Tiết Cừ làm theo bí quyết do Bạch Châu chỉ điểm, sau khi uống rượu quả nhiên không có vẻ gì khác lạ, mà Thư Tình cũng không có vẻ ngạc nhiên.

Tiết Cừ thăm nhủ:

- Chẳng lẽ lần này y thị không có giở trò mờ ám hay sao?

Hai người ăn uống xong, trời đã sẩm tối, nước sông vẫn cuộn cuộn chảy, mặt sông bốc hơi trắng nghi ngút,

Thư Tình ăn uống xong không nói gì nữa, y thị tựa đầu lên đùi Tiết Cừ mà ngủ.

Tiết Cừ sợ nửa đêm Thư Tình lại giở trò quái quỷ, nên luôn cảnh giác đề phòng, cả đêm không ngủ.

- o O o -